

עידן המועדים

הלכות סוכה, ד' המינים, הושענא רבה

על פי פסקי: השולחן ערוך, רמ"א, משנה ברורה, מרן הראש"ל רבינו עובדיה יוסף זצ"ל ועוד

נכתב ונערך על ידי הרב עידן בן-אפרים שליט"א (02-5324067)

בניית הסוכה

א. מצות סוכה – נאמר בתורה (ויקרא כג, טז-מג): "בַּסֹּכֹת תֵּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים, כָּל הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַסֹּכֹת. לְמַעַן יִדְעוּ דַרְתֵּיכֶם, כִּי בַסֹּכֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם". וסוכות אלו הם ענני כבוד שהקב"ה הקיף בהם את בני ישראל, שיהיה להם צל ומחסה על ראשם שלא יכו עליהם השרב והשמש (ש"ע תרכה, א), וְזָכַר לְכֵן צִוּונו הַקַּב"ה לַעֲשׂוֹת סוּכוֹת מִמֶּשֶׁה, כְּדֵי שְׁנַזְכּוֹר נוֹרְאוֹתָיו וְנִפְלְאוֹתָיו (מ"ב שם, א) – ולכן, בשעה שיושב בסוכה יכוין שציונו הקב"ה לשבת בסוכה זכר לכל הניסים והנפלאות שעשה עימנו ביציאת מצרים, וגם זכר לענני הכבוד (מ"ב שם; מונע לכל חי ב, יד).

ב. זמן בנייתו – המדקדקים מתחילים בבניית הסוכה מיד במוצאי יום-הכיפורים, כדי לצאת ממצוה אל מצוה (רמ"א תרכה, ה) (אחר שבידך ברכה אחרונה על סעודתו (בא"ח וילך, כג)), והיינו שיתחיל קצת בעשייתה, ולמחרת, אם אפשר, יתקן את כולה (מ"ב תרכה, ב). ועל כל פנים, אף מי שלא התחיל במוצאי כיפור בעשייתה, ביום המחרת אחר שיחזור מבית-הכנסת יתחיל ויגמור כולה אם אפשר (מ"ב שם), שמצוה הבאה לידך אל תחמיצנה (רמ"א שם, א).

ג. מיקום הסוכה – ראוי שיעשה את הסוכה במקום המובחר והיפה ביותר שיש לו (אלף המגן על המס"א תרכה, ג), וצריכה להיות תחת כיפת השמים, ולכן צריך להיזהר שלא לעשות הסוכה תחת גג, מרפסת, אילן וכדומה (ש"ע תרכה, א ובאה"ל ד"ה וי"א). וסוכה שנעשית תחת חבלי כביסה, אפילו אם אין בין חבל לחבל שלוש טפחים (24 ס"מ), הרי היא כשרה, אפילו בשעה שתולים כביסה על החבלים (ס"ט *).

ד. דפנות הסוכה – הסוכה צריכה להעשות משלוש דפנות וסך על גביהן (סוכה ב, ג), וראוי שתהיה עשויה מארבע דפנות שלמות והיה בה צורת הפתח לנוי (אלף המגן שם, א וע"י רמ"א תרל ב, וה). את הדפנות מותר לעשות מכל דבר (קיר אבן, מחיצות ברזל/פלסטיק וכדו'), אפילו מדבר המקבל טומאה (ש"ע שם, א). והיו הדפנות נאות ומהודרות, ולא כאותם שמפזרים ממון על ארבעת המינים, ואילו לצורך הסוכה מלקטים עצים עלובים מן ההפקר (חזון איש).

ה. צריך שהדופן תהיה יציבה ולא תתנדנד אפילו מעט ברוח מצויה, ולכן אין להשתמש לדופן בסדינים, בְּרִזְנֵט וכדומה, מפני שאינם ראויים לעמוד ברוח מצויה. ואפילו אם קושרם היטב בעמודי הסוכה, אין להתיר. ואפילו אם עשה שתי דפנות כהוגן, ורק דופן אחת מסדין או ברזנט, אין להתיר. אך אם עשה שלוש דפנות כהוגן, יכול לעשות את הדופן הרביעית מסדין או ברזנט (ש"ע תרל, י, ב). – ואולם ההקפדה היא רק בגובה עשרה טפחים (שמונים ס"מ, וטוב להדר שיהיה שיעור מטר) שהוא שיעור דופן, ולכן אם יש דופן כשרה בשיעור זה, מותר לעשות את המשך הדופן על ידי סדין או ברזנט.

ו. דפנות סוכה שנעשו על ידי קנים רצופים, ובין קנה לקנה פחות משלושה טפחים (24 ס"מ), הסוכה כשרה (מדין לבדו). ולכן, מרפסת הסגורה משלושת רוחותיה על ידי מעקה ברזל ואין בין עמוד לחבירו יותר משלושה טפחים, וסיכך עליה כהלכה, כשרה (ע"י ש"ע ש"ס, ה: ה).

ז. חסכך – הסכך שמסככים בו את הסוכה, צריך שיהיו בו שלושה תנאים: א) גידולו מן הארץ (ולא ממתכת, נייר (ס"ט), זכוכית, ניילון ופלסטיק (ס"ו). ב) תלוש ולא מחובר לקרקע. ג) דבר שאינו ראוי לקבל טומאה (שלא יהיה מכלים או מיני אוכלים) (ש"ע תרכט, א). – ואין לסכך לכתחילה בדבר שיש בו ריח רע, ולא בדבר שנושאים העלים שבו, שיש לחוש שמתוך כך יאלץ לצאת מן הסוכה (ש"ע שם, יד).

ח. זחירות מגזל – יזהר מאוד שלא יעשה סוכתו מסכך או דפנות גזולים, שחלילה הופך את הסניגור לקטיגור, והיצר הרע משמח את האדם לחשוב שהרויח בכך שלא שילם עליהם ממון, והוא אינו יודע ששמחת היצר הרע היא על כך שהכשילו באיסור גזל (מונע לכל חי כא, ה).

ולכן אסור לקצוץ ענפים מעצים השייכים לרשות ממשלתית או עירונית המקפידה על כך, כל שלא ניתנה לו רשות מפורשת מאת הממונים. ויש אנשים שאינם נזהרים מליטול קרשים העומדים לבנין שלא מדעת בעליהם, להעמיד בהם את הדפנות או את הסכך, ואסור לעשות כן אפילו אם בכוונתם להחזיר אותם לאחר החג, כי על כל פנים הוא משתמש בהם באיסור גזל, כי השואל חפץ שלא מדעת הבעלים נחשב גזלן (ש"ע ח"י"ט רצב, א), ואסור לברך על סוכה כזאת (באה"ל: נז). וכן יזהר שלא יבנה הסוכה במקום שגורם הפרעה לשכנים או לבני רשות הרבים, ושלא ירעיש בשעות המנוחה המקובלות.

ט. אופן חסיכות – בתחילה צריך לעשות את הדפנות של הסוכה בכשרותן, ורק אחר כך לתת את הסכך מלמעלה (ובדיעבד שלא עשה כן, הסוכה כשרה) (נח). – כמות הסכך תהיה באופן שְׁיָרְאוּ דַרְכוּ אֶת הַכּוֹכָבִים הַגְּדוּלִים (שנראים אף ביום), ואם היה מעוֹבָה כמו בית, אף על פי שהכוכבים ואפילו ניצוצי השמש אינם נראים מתוכו, הסוכה כשרה (ש"ע תרלא, ג ושע"ה צ, ו). וצריך שתהיה הסוכה צילתה מְרֻבָּה מחמתה, אבל אם היתה חמתה מרובה מצילתה, פסולה (ש"ע שם, ב).

י. העמדת חסכך – לכתחילה טוב לחוש ולהיזהר שלא להעמיד הסכך בדבר המקבל טומאה, כגון שמעמיד את הסכך על גבי צינורות ברזל (ומכל מקום אף אם העמיד את הסכך בדבר המקבל טומאה, הסוכה כשרה). וב"מעמיד דמעמיד", מותר לכתחילה (ע"י ש"ע תרל, יג; תרכט, ז ובני"כ: מד), דהיינו שמניח על גבי הצינורות קרשים מארבע רוחות הסוכה, באופן שהסכך עומד על גבי הקרשים [אף שנוגע בצינורות]. – ומותר להתפיס את הסכך לקרשים באמצעות "אזיקונים", כל שהסכך עומד אף מבלי האזיקונים, ועושה כן רק כדי שלא יעוף הסכך ברוח שאינה מצויה (חזון איש, כמובא בס' אורחות רבינו ב, רסז; ש"ת בצל החכמה ה, מד).

* **הבהרה:** סתם ציון שבדבריני, הכוונה לעמוד שבספר חזון עובדיה, סוכות. ש"ע=שולחן ערוך. מ"ב=משנה ברורה. בא"ח=בן איש חי.

קוראים ה-ל' בצירי), ולאחר מכן יושב ומברך ברכת "המוציא" (ש"ע תרמג, ג; קעב) (יש נוהגים לברך תחילה "המוציא" ואחר כך ברכת "לישב בסוכה", ויש להם על מה שיסמוכו (ש"ס)), וכן מנהג האשכנזים (רמ"א ש"ס). ואם שכח לברך "לישב בסוכה" קודם האכילה, ונזכר בסיום סעודתו, אפילו אם אוכל רק פירות לקינוח סעודה או שותה משקה, רשאי לברך "לישב בסוכה", כיון שהוא נמצא בהמשך סעודת קבע, ועדיין לא בירך ברכת המזון (קעמ). [אבל על מיני מזונות אין מברכים ברכת לישב בסוכה, כל שלא אכל שיעור קביעת סעודה (162 גרס) (קלד). - ומנהג האשכנזים לברך ברכת "לישב בסוכה" כל שאוכל מזונות יותר מכביצה (54 גרס), וישתדלו שלא לצאת מיד אחר האכילה אלא לשבת שם זמן מה, וכיון שהברכה היא על האכילה ועל הישיבה שאחר זה (מ"ב תרלט, טז)].

יח. שינה – השינה בסוכה הינה חובה בכל שבעת ימי החג, והשינה חמורה יותר מן האכילה, שהרי מותר לאכול אכילת עראי חוץ לסוכה, אבל שינה אפילו באופן עראי אסורה מחוץ לסוכה (ש"ע תרלט, ב), מכיון שכך דרכו של האדם שמתנמנם מעט ודי לו בכך (מ"ב ש"ס, יא). – והרואה את חבריו שנרדם לאונסו חוץ לסוכה, טוב להקיצו ולעוררו בנחת שילך לישון בסוכה (ד"א), ואם רואה שקשה לו לקום, לא יעירוהו, כיון שיש לדונו כמצטער שפטור מהסוכה (ד"ד).

יט. נשים – נשים פטורות ממצות סוכה (ש"ע תרמ, א), ואם רצו לישב בסוכה, יש להן שכר, אבל לא תברכנה "לישב בסוכה", כיון שהן פטורות (והאשכנזים נוהגות לברך (מ"ב ש"ס)). [ולכן כששומעת ברכת "לישב בסוכה" בעת הקידוש מפי המקדש, לא תענה אחריו "אמן", לפי שאין ברכה זו שייכת לה, ונחשב הדבר להפסק בין ברכת בורא פרי הגפן של הקידוש לטעימה שלה, אלא תענה "אמן" בהרהור, אבל האשכנזים רשאיות לענות "אמן" (קמח)].

כ. קטנים – קטנים פטורים מסוכה (ש"ע ש"ס), ואולם קטן שאינו צריך לאימו, והוא כבן חמש שנים או בן שש שנים (כל אחד לפי חריפות שילכו), חייבים לחנכו במצות סוכה, ומלמדים אותו שלא יאכל חוץ לסוכה (ש"ע ש"ס, ב), ואסור להאכילו או לצוות עליו שיאכל חוץ לסוכה פת יותר משיעור כביצה (מ"ב ש"ס, ה). ואם הקטן אינו יכול לסבול הצינה והקור כשהוא ישן בלילה בסוכה, אפילו הוא קטן שהגיע לחינוך, פטור מן הסוכה, וכן המנהג (קנב).

כא. מצטער – המצטער פטור מן הסוכה, כגון אם יש בסוכה זבובים או יתושים המטרידים אותו, או מפני הרוח, או מפני ריח רע (ש"ע תרמ, ד). ואם קר, יש לו ללבוש בגדים חמים ולאכול בסוכה (באה"ל ד"ה מפני הרוח: קצו). ואם חם לו, יביא מאורר לסוכה. וחולה שאין בו סכנה, אפילו חש בראשו או בעיניו בלבד או באחד משאר איבריו, פטור ממצות סוכה, וכן משמשו פטורים בשעה שהוא צריך להם. וחולה שיש בו סכנה, משמשו פטורים לגמרי מן הסוכה, מפני שצריכים להשגיח עליו תמיד (ש"ע ש"ס, ג; קנח).

כמו כן אדם שמפחד להיות בסוכה מפחד ליסטים או גנבים, הרי זה פטור מהסוכה (רמ"א ש"ס, ד), והוא הדין אם מפחד שיפרצו גנבים לביתו. וכן חיילים או אנשי משטרה המופקדים על הבטחון של תושבי העיר ועסוקים בשמירה, פטורים מן הסוכה (ש"ע תרמ, י; קצו). – והיוצאים לטייל בימי חג הסוכות, אינם רשאים להפקיע עצמם ממצות סוכה, וחייבים לאכול סעודת קבע שלהם בסוכה (קסו).

כב. גשמים – אם היה אוכל סעודתו בסוכה, וירדו גשמים, הרי זה נכנס לביתו ומסיים סעודתו. מאימתי מותר להיכנס לביתו? משירדו טיפות גשמים לתוך הסוכה כשיעור שאילו היו נופלות לתוך תבשיל היה נפסל לאכילה (ש"ע תרלט, ה) (ואם אינו בקי לשער זאת, ישער ממתי היה יוצא מהחדר שאוכל בו מחמת הטיפות (רמ"א ש"ס)). ואם לאחר שנכנס לביתו להמשיך בסעודתו, פסקו הגשמים, אין מחייבים אותו לחזור לסוכה עד שיגמור סעודתו (ש"ע ש"ס, ו), ואם רצה

יא. קישוט הסוכה – מצוה לקשט את הסוכה בקישוטים נאים לנאותה (שבת קלג), ובפרט שנוי הסוכה מנעימים אדם את ישיבתו בסוכה (עד). לפיכך, ראוי לעטר הסוכה בסדינים נאים ולתלות בה רימונים לנוי וכדומה, וכל המרבה לנאותה וליפותה הרי זה משובח (של"ה). - נכון להיזהר שלא לתלות שום קישוט בסכך של הסוכה אלא רק תוך ארבעה טפחים (32 ס"מ) לסכך, שאז הוא בטל לסכך ואינו נחשב שיושב תחת הקישוט (רמ"א תרכו, ד; עה).

הישיבה בסוכה

יב. חזלקת נרות – מצוה להדליק נרות של יום-טוב בסוכה ולאכול לאורן. אבל אם יש חשש כל שהוא לדליקה, ידליק הנרות בבית (עו, דז), ולכן אם אין לו מיתקן סגור לנרות, וקיים חשש לשריפה או שיכבו הנרות, ידליק הנרות בביתו במקום שמשתמשים בו (ילקוט יוסף שבת א"ב, שה ושר"ת משנת יוסף י, נח).

יג. אכילת כזית בלילה הראשון – מצות עשה לאכול בסוכה כזית פת (כ-30 גרס) בלילה הראשון של חג הסוכות (ש"ע תרלט, ג) לאחר צאת הכוכבים (רמ"א ש"ס), וצריך לאכול בלי הפסק תוך 4-5 דקות (ובדיעבד אף בתוך 7.5 דקות) (ק"ב). [ונכון שיאכל פת יותר משיעור כביצה (כ-60 גרס) בתוך 8 דקות (מ"ב ש"ס, כב; ק"ד) ויאכלנה בפני עצמה בלא תוספות (קסז)]. ונשים פטורות מאכילת הכזית בסוכה (ע"י קח). [וכיון שיש חיוב אכילה בסוכה בלילה הראשון, לכן אם שכח לומר בברכת המזון "יעלה ויבוא", חוזר לתחילת ברכת המזון (ק"א). אבל אם מסופק אם אמר, אינו חוזר (ק"ז). ואשה בכל אופן אינה חוזרת (ק"ח)].

יד. אושפיזין/עניים – בכל לילה קודם שנכנס לסוכה יאמר סדר "עולו אושפיזין" וכו' המופיע במחזור, וצריך להכין כסא נאה לכבודם, כי אם אינו עושה כן, הם אינם באים (החיד"א במורה באצבע ט, רפ"ט). וכתבו בספרים הקדושים שבכל יום ויום מחג הסוכות יהיה לו עני על שולחנו ויתן לו מנה יפה כאילו היה אחד מהאושפיזין מיסב אצלו (אלף המגן תרכה, נח. וע"י חז"ע תסה), או ישלח לו מנה (בא"ח ש"א האזינו, ט), ולכל הפחות יתן מעות לעניים כנגד שיעור סעודה זו.

טו. קדושת הסוכה – מבואר בזוהר הקדוש (פרשת אמור ק"ג) שהוד קדושת האושפיזין (אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד) נמצא בסוכה, לפיכך, יש לשבת בסוכה בדרך ארץ, בכבוד והדר, מה גם שהסוכה לכשעצמה קדושה גדולה מאוד, ולא ישוחח בה בדברים בטלים, ובמיוחד יש להיזהר להתרחק מהכעס וההקפדה בתוך הסוכה (קמז).

ולכן גם לא יכניס סירים לתוך הסוכה, כי אין זה מכובד להביא סיר אצל השולחן להגיש ממנו. אבל מותר להביא קערה גדולה, וכל אחד מן המסובים לוקח ממנה ונותן לצלחת שלו ואוכל, כיון שדרך לעשות כן גם בפני אורחים מכובדים. ומותר לעשות נטילת ידים לסעודה בסוכה וכן לעשן. ולא יחליף טיטול לקטן בסוכה (קכז), וכן לא יכניס פח אשפה לתוכה.

טז. אכילה ושתיה – בכל ימי חג הסוכות אסור לאכול סעודת קבע חוץ לסוכה (יותר מ-54 גרס פת, אבל פחות מכך מותר), כמו כן האוכל עוגות יותר מהשיעור הנ"ל, חייב לאכול בסוכה. – והאוכל פירות, אורז או בשר וכדומה, אפילו הרבה, וכן השותה כל מיני משקים, מן הדין פטור מהסוכה. והמחמיר על עצמו ואינו שותה אפילו מים חוץ לסוכה, הרי זה משובח (ש"ע תרלט, ב). אבל אם אוכל סעודת קבע בסוכה, אסור לו לשתות אפילו מים חוץ לסוכה, וכן לא יסיים האוכל שבפיו חוץ לסוכה, כיון שהכל בא מחמת סעודת קבע שחייבת בסוכה (שענה"צ תרלט, כט; קמה).

יז. ברכת "לישב בסוכה" – כשאו לאכול סעודת קבע, לאחר שנטל ידיו, מברך בסוכה בעמידה: "ברוך אתה ה', אלוקינו מלך העולם, אשר קידשנו במצוותיו, וציונו לישב בסוכה" (והאשכנזים

ארבעת המינים, ומחזירים אליו באופן שמקרב את סוף הלולב אל גופו כלפי החזה, ועושה כן שלוש פעמים (שם ושם מח.)

לאחר מכן מתחילים באמירת ההלל בברכה, ומנענעים בו את הלולב בשלושה מקומות: פעם אחת ב"הודו לה" כי טוב כי לעולם חסדו", פעמיים ב"אָנָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא", ופעם נוספת ב"הודו לה" כי טוב" (הראשון) (שם ושם ג). – וכשפונה מצד דרום לצד צפון וכו', יקפיד להסתובב תמיד דרך צד ימין (ככיוון מחוגי השעון) (ע"י יומא טו: וש"ג; שו"ע תרנא, י ותרעו, ה). גם כשבא לעשות את הנענוע השני של "אנא", אזי כשמסיים הנענוע הראשון בצד מערב, לא יפנה מיד שמאלה לצד דרום, אלא יסתובב שלוש רוחות לצד ימין דרך צד צפון, מזרח, דרום, ואז ינענע פעם שנייה.

מכיון שמנענעים לארבע רוחות השמים וכלפי מעלה ומטה – סך הכל לששה כיוונים, לכן יש לחלק את הפסוקים של "הודו" ו"אנא" לששה חלקים. סדר האמירה והנענועים ב"הודו", הוא כזה: **ה'דו** (ינענע לצד דרום) **לה'** (אינו מנענע) **כי** (ינענע לצפון) **טוב** (ינענע למזרח) **כי** (בעודו לכיוון מזרח ינענע למעלה) **לעולם** (בעודו לכיוון מזרח ינענע למטה) **חסדו** (ינענע למערב). – וסדר האמירה והנענועים ב"אנא", הוא כזה: **א** (דרום) **נָא** (צפון) **ה'** (אינו מנענע) **הו** (מזרח) **שִׁי** (מעלה) **עָה** (מטה) **נָא** (מערב) (ע"י מ"ב תרנא, לו) [ולאשכנזים ישנם מנהגי נענועים שונים (מ"ב שם ומח.) – ובכל אופן אין הנענועים מעבדים את המצוה, ומשהגביה את ארבעת המינים יצא ידי חובתו (רמ"א שם, יא ומ"ב מט; שו"ע)].

ג. הושענות – לאחר אמירת ההלל מוציאים ספר תורה מן ההיכל ומניחים אותו על התיבה, וכל הקהל מקיפים את התיבה עם ארבעת המינים (שו"ע תרט, א). וטוב שגם בעת ההקפה יחזיק בלולב בידו הימנית, ובאתרוג בידו השמאלית, ויהיו צמודים יחדיו, ויתמוך בסידור בשתי ידיו ויאמר ההושענות. ואם אי אפשר לו בכך, רשאי להחזיק הלולב והאתרוג בידו הימנית, והסידור בידו השמאלית (שו"ע). ומי שאין לו לולב, לא יקיף (רמ"א שם, ב; שם). [והנאלץ להתפלל ביחידות, יניח ספר תנ"ך על כסא ויקיף (בא"ח שם, טו). – ומנהג הגר"ע יוסף זצ"ל היה שאחר קריאת ההלל, פותחים את ההיכל ואומרים התפילות להוצאת ספר תורה ו"ברוך שמייה", מניחים את הספר תורה על התיבה ומקיפים, ואחר ההושענות וקדיש "תתקבל" מגביהים הספר תורה ואומרים "זאת התורה" וכו' (ולא היה מוציא את הספר תורה פעמיים, עבור ההקפות וקריאת התורה)].

ד. נשים – נשים פטורות ממצות נטילת ארבעת מינים, ככל מצות עשה שהזמן גרמה (ע"י שו"ע תקפ"ט, ג; תרמ, א; רמ"א תרנח, ט), ומכל מקום אם חפצות הן ליטול ד' המינים, יטלום בלא ברכה (והאשכנזיות נוהגות לברך) (של"ט), ודי להן בהגבהת ארבעת המינים בלבד, ולא ינענעו לארבע רוחות (רב פעלים ח"א סוד ישרים יב; שנה).

ה. קטנים – קטן היודע לנענע לולב, חייב אביו לחנכו במצות לולב. ואם ידו של האב משֻׁגָּת, חייב לקנות לו לולב בפני עצמו (שו"ע תרנ, א; תה).

ו. נשירת עלים/החלפת ערבות – הדס או ערבה שנשרו רוב העלים שבהם, הרי הם פסולים (שו"ע תרמז, ב; שיח ושכד). ויש להדר שהלולב ומיניו ישארו לחים ורעננים בכל ימי החג, על ידי עטיפתם במטלית לחה (שכ"ב) או להניחם במים (ולא ישהה אותם במים יותר מ-24 שעות, מפני שיש פוסלים אותם משום כבוש (והדבר מצוי בשבת), ובדיעבד כשרים הם (שם)). – וצריך להחליף את הערבה במהלך החג, כיון שעליה נושרים, ויש ליתן את הדעת על כך, לפי שפעמים העלים תלושים אך אינם נושרים כיון שהם תפוסים באגד. וכל שהערבה היא פסולה, לא יצא ידי חובת המצוה (שו"ע תרנא, יב), ומה יתן ששאר המינים מהודרים ביותר. ויש נוהגים להחליף הערבות כל יום, והוא הידור מצוה (רמ"א תרנז).

ז. שבת – בשבת אין נוטלים את ארבעת המינים (שו"ע תרנח, ב), והלולב ומיניו אסורים בטלטול משום מוקצה, אבל האתרוג מותר בטלטול, שהרי הוא ראוי להריח בו אם מברך תחילה על פרי אחר ("ברוך... הנותן ריח טוב בפירות") (רמ"א שם ומ"ב ה; שעה).

להחמיר לגמור את סעודתו בסוכה, תבוא עליו ברכה. [והפסוק בזמן הגשמים הוא אפילו בלילה הראשון של החג (והאשכנזים בלילה הראשון מצריכים לאכול בסוכה אף כשיורדים גשמים והוא מצטער, אבל לא יברך "לישב בסוכה") (רמ"א תרל"ט, ה; תרמ, ד ומ"ב שם), אך בלילה הראשון אם פסקו הגשמים, חייב לאכול כזית בסוכה]. – והוא הדין אם ראה שיורדים גשמים, ולכן התחיל לאכול בביתו, ופסקו הגשמים, אין צריך להפסיק סעודתו ולגמור אותה בסוכה, אלא גומרה בביתו (קפה).

ולענין השינה בסוכה, די בגשמים מועטים כדי לפוטרו (רמ"א שם, ז), אפילו בלילה הראשון (רה), ואם פסקו הגשמים, אינו חייב לחזור לסוכה (שו"ע שם), עד שישלים את שינתו הזקוקה לו (רה), ומכל מקום אם רוצה להחמיר לקום ולישן בסוכה, תבוא עליו ברכה (רה). [אבל הישן בביתו ביום מפני הגשמים, ולאחר שפסקו הגשמים התעורר מעצמו ורוצה להמשיך לישן, צריך לחזור מיד לסוכה, כיון שיום אינו זמן שינה לרוב העולם (רה)].

והפסוק מן הסוכה מחמת ירידת גשמים, ומחמיר על עצמו ואינו יוצא מן הסוכה - הרי זה הדיוט, ואינו מקבל שכר על כך (רמ"א שם), והוא הדין לענין מצטער (כנ"ל בסעיף כא. מ"ב שם, מד), ואם בירך על אכילתו "לישב בסוכה", הרי זו ברכה לבטלה (מ"ב, מה). – וכשיוצא מן הסוכה מפני הגשמים, יצא בהכנעה, כעבד שמוזג כוס לרבו, ושפכו רבו על פניו, כלומר שאינו מעונין שישמשו (רמ"א שם), ומכל מקום לא מפני כך יאריך בעצבות ודאגה, ואין לנו אלא לקיים מאמרו יתברך ולשמוח בשמחת החג הקדוש, והוא יתברך יעשה הטוב בעיניו (אלף המגן תרכו, כ). [יש אומרים שאם ירדו גשמים מפני החג ונמשכו בחג או שירדו גשמים אחרי הלילה הראשון של החג, אין זה סימן קללה (קפ)].

ארבעת המינים

א. ד' המינים – נאמר בתורה (ויקרא כג, ט): "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר (=אתרוג) כַּפֹּת תְּמָרִים (=לולב) וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת (=הדס) וְעֵרְבֵי נָחַל (=ערבות)", והיינו שנצטוינו ליטול בחג הסוכות ארבעה מינים: אתרוג אחד, לולב אחד, שלושה הדסים ושתי ערבות. – ויקנה ארבעת מינים יפים ומהודרים, ולא יחוס על כספו, כי הלא לקנות בגדים ותכשיטים לביתו מוציא הכסף בשמחה, כל שכן לדבר מצוה שציוה ה' שיוציא בשמחה רבה ולא יקמץ ממה שנתן לו ה' (היחיד"א במורה באצבע ט, רפז וע"י רמ"א ס"ס תרנח).

ב. כשרות – מן הראוי לקנות ארבעת מינים ממוינים תחת השגחה של גוף כשרות מפורסם, כיון שישנם פרטי הלכה רבים בכשרות ארבעת המינים (בעיות ערלה, טבל, נטע רבעי, הרכבה, גזל, מלבד עצם הפסיקה אם המינים כשרים לברכה).

ג. אגד – לפני החג יש לאגוד בשני קשרים את הלולב יחד עם ההדסים והערבות (שו"ע תרנא, א), שיש בזה משום "זה א-לי ואנהו" (סוכה יא:). [ואם לא אגדם מערב יום-טוב, מותר לתלוש ביר"ט עלה מהלולב, ולכרוך עימו את הלולב ומיניו סביב ותוחב ראש האגד לתוכו בלא קשירה. והקושר בשני קשרים, יש לו על מה שיסמוך (שמו ושבת ה, טג)].

ד. סדר נטילת ד' המינים – קודם הברכה יש לעמוד (רמ"א שם, ה), נוטלים ביד ימין את הלולב ומיניו בלבד (ושידרת הלולב תהיה כנגד פניו (בא"ח שם, יג; מ"ב תרנ, ח). ואם עונד טבעת, יסירנה (רמ"א שם, ז), ומברכים: "ברוך אתה ה', אלוקינו מלך העולם, אשר קידשנו במצוותיו, וציונו על נטילת לולב" (וביום הראשון מברכים גם ברכת "שהחינו"), בסיום הברכה נוטלים ביד שמאל את האתרוג ומחברים אותו ללולב במקום אחיזתו מלמטה (בא"ח שם, יד), ומנענעים אותם יחד כסדר דלהלן (בסעיף ה'). [גם אדם שמאלי ינהג כנ"ל (שו"ע תרנא, ג), אבל לאשכנזים אדם שמאלי נוטל הלולב ומיניו ביד שמאל והאתרוג בימין (רמ"א שם)].

ה. סדר הנענועים – מנהג הספרדים לנענע את ארבעת המינים לארבע רוחות העולם, ומסתובבים כסדר הזה: (א) דרום. (ב) צפון. (ג) מזרח ומעלה ומטה. (ד) מערב (האר"י בשער הכוונות, הובא בכה"ח תרנא, מט). (וסימן לדבר לְאֶתֶר את צד דרום בנקל, כשעומד לכיוון ארון הקודש שבמזרח, אזי יפנה לצד ימין, ושם הוא צד דרום, ומול דרום הוא צד צפון, וכמו שנאמר: "צִפּוֹן וְיָמִין אֶתָּה בְּרַאתָם"). ובכל פעם שמנענע צריך להוליד לפניו את

ומרבים בסליחות ובתחנונים, ומתפללים לגשמי ברכה, לפי שבחג נידונים על המים (ש"ע תרס, א; תרסד, א). [ואין לומר "ג מידות (שעה"כ שם), וכן בהקפות שמקיפים את התיבה ואומרים "רחמנא" וכו', אין עונים "בדיל ויעבור", אלא "אמן" (תלז)].

ה. חבטת ערבב – ביום הושענא רבה נוטלים ערבב, ואין מברכים על כך (ש"ע תרסד, ב), מפני שהוא רק מנהג נביאים שהנהיגו את העם לעשות כן [סוכה מב: מד: מה,]. ולא שייך לומר "וציונו" על מנהג (מ"ב שם, יב). והוא זכר למקדש שהערבב היתה ניטלת שם הלכה למשה מסיני, שבכל יום משבעת הימים היו מביאים ערבות והכהנים זוקפים אותן על צידי המזבח, ואחר כך באים העם ונוטלים אותן משם ומנענעים אותן. וקבעו את היום השביעי לערבב יותר מיום אחר, כיון שבמקדש היתה קדושה יתירה ביום זה, לפי שהיו מקיפים את המזבח שבע פעמים (שם, יא).

ו. סדר החבטת – אחר תפילת מוסף לוקחים חמשה בדי ערבב, ויאגדם יחד, ויחבטם בכח על הקרקע חמש פעמים (תמ; תמב; בא"ח חז"ת הברכה, ז). ולכתחילה יקח בדי ערבב כשרים ונאים (רמ"א שם, ד), ואם אינו מוצא ערבב כשרה, אלא רק ערבב שיש בה ג' טפחים וְעֵלָה אחד בוד אחד, יכול לצאת בה ידי חובה (ש"ע שם). – ויכול אף ליטול את הערבב שבלולב, לאחר שיתיר את אוגדו (תמב). ובמקום צורך אפשר שלאחר שחבט הערבב בקרקע חמש פעמים, ימסור אותה לחבירו שיחבט בה גם הוא, בתנאי שהערבב עדיין כשרה (תמג).

החבטה תהיה על גבי עפר הארץ ולא על קרקע מרוצפת, ואין להכות בחוזקה באופן שיתלשו העלים מהערבב, כי ראוי שהערבות תהיינה כשרות ושלמות בכל החבטות (בא"ח שם; תמב).

ז. נשים – נשים פטורות ממצות חבטת ערבב, שכל מצות עשה שהזמן גרמה נשים פטורות, ולא תחבוטנה כלל (עוד יוסף חי, וישלח סוף אות א; תמג).

ה. פרשת "וזאת הברכה" – ביום הושענא רבה יקרא פרשת "וזאת הברכה" שנים מקרא ואחד תרגום. ואם לא הספיק לקוראה, יקראנה בליל שמיני עצרת או בבוקר לפני תפילת שחרית (מ"ב רפה, יח).

חג שמח

תזכו לשנים רבות נעימות וטובות

קורא יקר! עקב ריבוי הוצאות העלון, פונים אנו אליך בבקשה להרים תרומה, על מנת שנוכל להמשיך ולזכות את הרבים. טל': 02-5324067
נא לשמור על קדושת העלון • ניתן להשיג את העלון באתר www.maorlapisga.org "מאור לפסגה"

העלון מוקדש לרפואת איתן רפאל בן עדינה, עמרם בן שמחה, יצחק גגו בן זינה, אלון בן אביגיל רבקה, שמעון בן גרציה, מרינה בת דינה, יהודית בת חנה, מאיה בת מרים, מסעודה מזל בת קלימה, מרים רחמה בת מסעודה מזל, מרים רחמה בת סולטנה, שלמה בן סוזן, רחמה ויהודית בנות חנה, לונה בת סוזן. שושנה בת מלכה, מרים חיה בת מסעודה, נח בן חנה, גרציה בת חנה, אברהם בן חנה, דניאל בן הדסה שיפרא, אילה בת רות, אורי שרגא בן פנינה, עיון בן נוימה, סול בת חסיבה. **להזכרת** שלמה בן סוזן, רחמה בת חנה, שלמה עמאר בן סולטנה. **זיווג הוגן** לאורטל בת תמר, יעקב בן רחמה, אביה רחל בת רחמה, יעקב בן מרינה, אפרת בת זילפה, רונית בת רבקה. **ולעילוי נשמת** ישועה בן רחל, שלמה בן מרים, עמרם בן שמחה, רחל בת רבקה, שמחה בת לאה, קולט זיינה בת רוזה, מסעודה בת תמו, יהושע בן חנה, רבקה בת מרים, נפתלי בן שמעה, משה שמואל בן אסתר. ישועה בן רחל, רבקה חיה בת איז'ה, מרים חטיבאשווילי, חביבה בת נוימה, משולם בן עבי, שלום בן סוליקה, ר' שמעון בן איז'ה, סעדה בת רחל, דוד בן אסתר, מרסדס בת תמר, מסעוד בן אונשה, ששון בן שרה, אביה יהושע בן רונית, חיים חי מנחם בן בלוש, יהודה בן שרה, דוד בן דורית, אוריה בן כוכב, יצחק בן רחנה, משה חי בן רונית, רב חיים בן סעדה, שמואל נורברט בן אליס מומה, מרדכי בן סולטנה, ג'ריה בת עסילה, משה בן סעדה, יצחק חיים בן מרסדס, מסעוד בן חנה, מזל בת גוהר וזהבה.

★ תנאי טוב לאומרו בכל יום – טוב לומר תנאי זה בכל יום מימי החג: הריני מגלה דעתי שבכל כניסה וכניסה, לכל סוכה כשרה שהיא, אני רוצה לקיים מצות סוכה, זכר ליציאת מצרים וזכר לענני הכבוד. ושכל אחיזה שאחוז את ארבעת המינים לפני שאברך עליהם, איני רוצה לקיים המצוה (לחוש לבי הדעות בש"ע ס. ד. מ"ד מצוות צריכות כוונה ומ"ד א"צ כוונה. הנוסח מהגר"ש דבליצקי שלי"א ב"תנאים טובים" עמ' לה; ועי' גם בחז"ע ע"ט).

הושענא רבה

א. ענינו של יום – יום השביעי של חג הסוכות נקרא יום "הושענא רבה", ומבואר בדברי רבינו האר"י ז"ל (שער הכוונות, ענין סוכות, דרוש ו) שביום ראש השנה נידון העולם ונכתב גזר דינו של האדם, וביום-הכיפורים נחתם הדין בחותם הראשון הפנימי (שהוא העיקרי יותר (בא"ח חז"ת הברכה, ב)), ובליל הושענא רבה בחצות לילה נעשה החותם השני החיצון, ונמסרים הפתקים עם גזר הדין לידי השלוחים לפעול הדין והמשפט למי שנתחייב בדין, אך הרשות לְבַצֵּעַ ניתנת רק ביום שמיני עצרת. ולכן מי שיתעורר לשוב בתשובה ביום הושענא רבה, ודאי שיקרעו גזר דינו, ויחזרו לקחת הפיתקה שלו מיד השלוחים. ולכן צריך האדם להיזהר לכיון דעתו במאוד מאוד בתפילה ובכל מעשיו ביום זה, כי לאחר מכן אין לו עוד תקנה. ע"ש. והוא סיום 51 יום שניתנו לעם ישראל לעשות בהם תשובה (30 יום של חודש אלול, ו-21 יום בחודש תשרי), ולכן נקרא "הושענא רבה", שאנו מבקשים מה': הושע את יום נ"א (=51) שהוא רבה, כי הכל הולך אחר החיתום (בן איש חי שם, א).

ב. סדר הלימוד – מנהג קדום בישראל להיות ערים בליל הושענא רבה ולעסוק בתורה בשמחה ובהתלהבות, וטוב שיקראו הסדר המתוקן בספר "קריאי מועד": כל הפרשיות של ספר דברים, ומדרש רבה על פרשת וזאת הברכה, ואחר חצות קוראים את כל ספר התהילים. – ונשים המעוניינות ללמוד את סדר הלימוד של הושענא רבה, תבוא עליהן ברכה, לפי שאף הנשים שייכות בסדר לימוד זה (ש"ת רב פעלים ח"א סוד ישרים ס"ס ט; בא"ח ש"א וישלח, א).

ג. עיקר חתיקון – בדברי רבינו האר"י ז"ל מפורש שעיקר חתיקון בליל הושענא רבה נעשה בקריאת ספר דברים וסיומו קודם חצות לילה. ולכן אם נבצר מהאדם להיות ער במשך כל הלילה, לפחות יקפיד על ה"ל, כיון שהוא עיקר חתיקון.

כמו כן יש נוהגים שבכדי שיוכלו להיות ערים כל הלילה, הולכים לישון בערב וקמים לקראת חצות לילה ולומדים עד הבוקר, אך לפי מה שנתבאר אין זו הנהגה נכונה, כיון שעיקר חתיקון נעשה החל מכניסת הלילה עד חצות הלילה, ולכן אם האדם לא הספיק לנוח במשך היום באופן שיוכל להיות ער כל הלילה, עדיף יותר שיסיים את קריאת ספר דברים קודם חצות לילה, ולאחר מכן ילך לישון וישכים בבוקר להתפלל עם הציבור.

ד. סדר חתפילה – קרוב לחצות לילה אומרים סדר קריאת שמע שעל המטה (ובחצות נכון לומר תיקון לאה) (כה"ח תרסד, ד). ויזהר בעלות השחר, שהוא זמן חיבור הלילה והיום, שיהיה עוסק בתורה או בשירות ותשבחות ולא יהיה יושב ושותק, ומשום כך גם היא זריז להתפנות קודם עלות השחר (יסוד ושורש העבודה ש"א פט"ו; בא"ח ש"א וישלח, א). משהגיע זמן עלות השחר, מפסיקים הלימוד, נוטלים ידים בלא ברכה [אם היה ער כל הלילה] (ש"ע רמ"א ד, ג), ומברכים כל ברכות השחר עם ברכות התורה. וברכת "אשר יצר", יברך רק אם הוצרך לנקבו [ולמנהג האשכנזים, אם היה ער כל הלילה, אינו מברך ברכות "אלקי נשמה" ו"המעביר שינה" ו"ברכות התורה", וישתדל לצאת ידי חובה מאדם אחר המברך (מ"ב מו, כד ומז, כח)].

ומתפללים שחרית ומוסף בהתלהבות ובשמחה. ולפני "ברוך שאמר" מוסיפים לומר "ה' הוא האלקים" פעמיים, ואחרי "ישתבח" אומרים "שיר המעלות ממעמקים" (כפי שנוהגים לומר בעשרת ימי תשובה) (תלח). ולאחר ההלל מקיפים את התיבה שבע פעמים, זכר למקדש שהיו מקיפים את המזבח שבע פעמים.